

Een preek van Christmas Evans: De verzoening

overgenomen van www.tabernakel.nl, oorspronkelijk uit: *Sermons and Memoirs of Christmas Evans*, originele titel: *Fall and recovery of man*, uitgegeven door: Kregel Publication, Grand Rapids, USA, 1986.

Voorwoord levensloop Christmas Evans

Christmas Evans (1766 – 1838) wordt één van de grootste Baptisten predikers van Engeland genoemd. Door zijn beeldende preken wordt hij wel genoemd de Bunyan van Wales. In een tijd van grote armoede trok hij duizenden hoorders. Waarschijnlijk in die tijd is ook zijn beroemde ‘preek over de dodenakker’ uitgesproken, een preek die zelfs buiten Wales bekend werd. Interessant is, dat toen in 1909 een zeventalig werk getiteld “De beroemdste preken van de wereld” verscheen, hierin ook deze preek was opgenomen. Het was de enige preek van een prediker uit Wales en één van de weinigen die door een Baptist geschreven was. Waarschijnlijk is deze preek het eerst gehouden in een kleine vallei in het gebergte van Camarvonshire. Het was zomer; het gras was nog groen. Het kabbelen van de beekjes werd gehoord en de plek werd omsloten door puntige, steile rotsen en klippen van de hoge bergen.

Voorafgaand wordt er een korte dienst gehouden. Duizenden zingen een paar coupletten van een geestelijk lied op de typische, mooie toonzetting van de muziek van Wales. Dan volgt de schriftlezing, gebed, opnieuw zingen en dan een korte preek.

Hierna verschijnt Christmas Evans. Hij wordt in die periode van zijn leven beschreven als een lange man van 1,85 meter met een robuuste atletische gestalte. Hij heeft dik zwart haar, dat nauwelijks gekamd is en donkere, gebogen, zware wenkbrauwen. Zijn ene, bedachtzaam kijkende oog, waarvan de beroemde Robert Hall eens zei dat het zo stralend was “dat het op een stikdonkere nacht een heel leger in het bos zou kunnen bijlichten” geeft hem nog steeds een lelijk aanzien. Hij staat daar, zeer rustig en kalm, maar met een uitdrukking vol gezicht. Hij geeft een paar verzen op van een welbekend Welsh gezang en terwijl dat gezongen wordt haalt hij een klein flesje uit de zak van zijn jas. Het is een flesje met laudanum. Nadat hij zijn vingertoppen heeft nat gemaakt strijkt hij ermee over zijn blinde oog om de ondragelijke pijn, waarvan hij bij zulke momenten soms last heeft, te verminderen.

Dan kondigt hij zijn tekst aan, het vijfde hoofdstuk van Romeinen, het vijftiende vers: “Want indien door de misdaad van één velen gestorven zijn, zo is veel meer de genade Gods en de gave door de genade, die daar is van een Mens, Jezus Christus, overvloedig geweest over velen.”

Preek

“Want indien door de misdaad van één velen gestorven zijn, zo is veel meer de genade Gods en de gave door de genade, die daar is van één Mens, Jezus Christus, overvloedig geweest over velen.” Romeinen 5:15

De mens werd geschapen naar het beeld van God. Zijn ziel beschikte over volmaakte kennis en heiligheid. Op grond van zijn vlekkeloze zedelijke rechtschapenheid, had hij vrije toegang tot zijn Schepper en wandelde met Hem.

Maar helaas! Deze schitterende diamant is gebroken. De kroon van de rechtvaardigheid is gevallen. De zuiverheid van de mens is verdwenen en zijn geluk is verbeurd verklaard. “Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één” (Rom. 3:10). “Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods” (Rom. 3:23).

Maar de ondergang is niet hopeloos. Wat in Adam verloren werd, werd in Christus weer teruggegeven. Zijn bloed verlost ons van de slavernij. Zijn Evangelie geeft ons de verbeurde erfenis terug. “Want indien door de misdaad van één velen gestorven zijn, zo is veel meer de genade Gods en de gave door de genade, die daar is van één Mens, Jezus Christus, overvloedig geweest over velen.”

Ten eerste willen wij met u letten op het verderf en de vervloeking van de mens. En ten tweede zien we zijn genadig herstel in de gunst van zijn beledigde God.

1. Het verderf en de vervloeking van de mens.

Om de oorzaak van het verderf en de vervloeking van de mens te vinden moeten we teruggaan naar de Hof van Eden. Het eten van de verboden boom was ‘de misdaad van één’, waardoor ‘velen gestorven zijn’. Dit

was de zonde, de daad van ongehoorzaamheid, die het verderf en al onze ellende in de wereld gebracht heeft. Het was de grootste ondankbaarheid jegens de goddelijke milddadigheid, en de duidelijkste opstand tegen de goddelijke soevereiniteit. Gods koninklijke waardigheid werd geminacht en de rijkdom van Zijn goedheid werd gekleineerd. Satan, de ergste vijand van de mens, werd door de mens verkozen boven Hem. Alsof die vijand een betere raadgever zou zijn dan de oneindige Wijsheid.

Zo maakte de mens een verbond met de hel, tegen de hemel. Met de demonen uit de afgrond, tegen de almachtige Maker en Weldoener. Zo werd God beroofd van de gehoorzaamheid volgens Zijn gebod en van de heerlijkheid die aan Zijn naam verschuldigd was. Het schepsel werd gediend, in plaats van de Schepper. Zo werd de deur geopend voor hoogmoed, ongeloof, voor vijandschap en alle denkbaar verderf en verfoeilijke driften. Hoe is “de edele wijnstok, die geplant was als een geheel getrouw zaad, veranderd [in] verbasterde ranken van een vreemden wijnstok?” (Jer. 2:21).

Wie kan uit zo'n fontein zuiver water putten? “Hetgeen uit het vlees geboren is, [dat] is vlees” (Joh. 3:6). Alle vermogens van de ziel zijn verdorven door de zonde. Het verstand is verduisterd, de wil is verdorven, de begeerlijkheden zijn vleselijk. Het geweten is vol van schaamte, wroeging en verwarring. Vol van angst voor de dood. De mens is geworden tot een zondaar met een verhard hart en een stijve nek. Hij heeft de duisternis liever dan het licht, want zijn daden zijn boos. Hij eet de zonde als brood en drinkt de ongerechtigheid in als water. Hij houdt vast aan bedrog en weigert daar afstand van te doen. Zijn hart is wanhopig verdorven. Vol van hoogmoed, ijdelheid en valsheid. Vol van begeerten; een hater van de waarheid en vijandig ten opzichte van alles wat goed is.

Dit kwaad is algemeen. Onder de nakomelingen van Adam is er niemand vrijgesteld van het oorspronkelijke bederf.

‘De gehele wereld ligt in het boze’ (1 Joh. 5:19). “Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijke kleding” (Jes. 64:6). Het verderf komt niet in iedereen even sterk openbaar. Maar de beginselen ervan zien we in alle mensen. De aard van het verderf is ook overal hetzelfde. In de opgroeiende jeugd en in de ouden van dagen. In de hooghartige prins en in de nederige landman. In de sterkste mens en in de zwakste invalide. “De vijand zal komen gelijk een stroom” (Jes. 59:19). De vloed van zonde heeft de gehele wereld overspoeld. Van de hoogstgeplaatste tot de laagstgeplaatste vinden we geen morele gezondheid.

Van de kroon op het hoofd tot de voetzool toe is er niets dan wonden, kneuzingen en etterende zweren. De wetten, en de schending daarvan en de straffen die overal ingevoerd zijn om het kwaad te beteugelen, bewijzen het algemene karakter van dit kwaad. De bloedige offeranden en al de verschillende reinigingen die onder de heidenen gebruikelijk zijn, tonen ons dat het handschrift van berouw in hun geweten geschreven is. Die offeranden zijn een bewijs van hun gevoel voor schuld en hun vrees voor straf. Niet één van hen is vrij van de angst voor martelingen, niettegenstaande al hun pogingen om de straf te ontgaan. Niettegenstaande de brutaliteit die zij aan de dag leggen in de dienst van zonde en satan. Op het hart van ieder mens is geschreven “Mene! Tekel!” En het “Tekort! Tekort!” staat gegraveerd op alle heidense altaren en tempels; op de wetten, de gewoonten en instellingen van alle volken. En deze woorden zijn ook gegrift in het algemene geweten van ieder mensenkind.

Dit innerlijke verderf openbaart zich in uitwendige daden. “Want uit de vrucht wordt de boom gekend” (Matth. 12:33). Aan de rook en de vonken kunnen we zien dat er vuur in de haard is. Aan de vuile taal en onvruchtbare werken van de duisternis waarin mensen zich vermaken, kunnen we heel duidelijk merken dat de bron waaruit dit alles voortkomt verdorven is. “Want uit den overvloed des harten spreekt de mond” (Matth. 12:34). De spraak van de zondaar maakt hem openbaar. Lastering komt voort uit bitterheid en gramschap (Ef. 4:31). “Zot geklap, of gekkernij” (Ef. 5:4) vormen een bewijs van onzuivere en dwaze gedachten. “Hun keel is een geopend graf; met hun tongen plegen zij bedrog; slangenvien is onder hun lippen; Welker mond vol is van vervloeking en bitterheid; Hun voeten zijn snel om bloed te vergieten; Vernieling en ellendigheid is in hun wegen; En den weg des vredes hebben zij niet gekend” (Rom. 3:13-17).

Dit alles vormt het duidelijkste en overvloedigste bewijs dat de mens het rechte pad verlaten heeft, “te zamen zijn zij stinkende geworden” (Ps. 14:3). De bittere vruchten van ditzelfde verderf zien we in roverij,

overspel, vraatzucht, dronkenschap, afzetterij, onverdraagzaamheid, ver-volging, bijgeloof en alle boze werken – in alle valse religies. De jood die hardnekkig vasthoudt aan de vleselijke ceremoniën van een afgeschafte wet. De mohammedaan die een bedrieger eert en een leugen gelooft in plaats van de goddelijke openbaring. De rooms-katholiek, die beelden en relikwieën vereert, die bidt tot gestorven heiligen, die aan zondige mensen vergeving van zonden vraagt en die voor zijn zaligheid vertrouwt op de meest dwaze komedies. De heiden die geestkrachten toekent aan de werken van zijn eigen handen, die goden van hout en steen aanbidt, die offert aan kwaadaardige demonen, die zijn kinderen door het vuur doet gaan of in het water werpt als een offer aan denkbeeldige goden en ‘die de heerlijkheid des onverderfelijken Gods verandert in de gelijkenis van viervoetige en kruipende [gedierten]’ (Rom. 1:23).

“Om deze dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid” (Ef. 5:6).

Zij verkeren allen onder het vonnis van de verbroken wet; de vervloeking van de Eeuwige Gerechtigheid. “Door de misdaad van één, is de schuld gekomen over alle mensen” (Rom. 5). “Die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden” (Mark. 16:16). “De toorn Gods blijft op hem” (Joh. 3:36). “Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen” (Gal. 3:10). “Wee den goddeloze, het zal [hem] kwalijk gaan, want de vergelding zijner handen zal hem geschieden” (Jes. 3:11). “[Maar] gelijk als ik gezien heb: die ondeugd ploegen, en moeite zaaien, maaïen dezelve” (Job 4:8). “Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekens zijn” (Ps. 11:6). “God is een rechtvaardige Rechter en een God, Die allen dag toorn. Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten; Hij heeft Zijn boog gespannen, en dien bereid” (Ps. 7:12-13).

Wie kan de ellende van de gevallen mens beschrijven? Zijn dagen, hoewel weinig in getal, zijn vol van boosheid. Verdriet en smart drijven hem voort naar het graf. De gehele wereld, behalve Noach en zijn gezin, verdrinkt in de zondvloed.

Op Sodom en Gomorra is een regen van vuur en zwavel neergedaald. De aarde heeft zich geopend om Korach, Dathan en Abiram te verzwelgen. De toorn komt over de geliefde stad, zelfs is “de toorn over hen gekomen tot het einde” (1 Thess. 2:16). Het zwaard van de mens is het middel waardoor Gods wraak uitgeoefend wordt. De aarde verzwelgt haar inwoners in de afgrond. Aan alle kanten is “gedruis, en zijn de klederen in het bloed gewenteld” (Jes. 9:4). Het zwaard en het vuur vervullen het land met ontzetting en ontsteltenis.

Temidden van de algehele verwoesting, wordt een luid wanhopig geschreeuw gehoord. Genadige God! Is Uw oor zwaar geworden, dat U ons niet kunt horen? Of is Uw arm verkort, dat U ons niet kunt redden? De hemel boven ons is als koper, en de aarde is als ijzer. Want Jehovah stort Zijn gramschap uit over Zijn tegenstanders. Hij heeft geen medelijden en zal niemand sparen.

Inderdaad, “het kwaad des mensen is veel over hem” (Pred. 8:6). Zie het verdorven gevallen schepsel! De pest achtervolgt hem. De melaatsheid kleeft hem aan. Hij teert weg. Hij wordt door vuur verslonden. Een brandende koorts verteert alle bronnen van zijn leven. De verderfengel heeft de zondaar in zijn zonden overvallen. Gods hand is tegen hem. Het toornig vuur woedt rondom hem, waardoor iedere bron van troost uitgedroogd wordt en al zijn hoop tot as vergaat. Het geweten kastijdt hem met schorpioenen. Zie hoe hij ineem krimpt! Hoor, hoe hij schreeuwt om hulp! Let op de geweldige doodsangst en verschrikking in zijn ziel, en op zijn voorhoofd. De dood staart hem in het aangezicht, en belaagt hem als met een ijzeren speer. Hij beeft, hij verbleekt als een beschuldigde voor de rechter, als een veroordeelde op het schavot.

Hij is al vervloekt. Het geweten heeft het vonnis uitgesproken. Zielesmart grijpt hem aan. De angst komt als met slagorden op hem aan. Als hij omziet achtervolgt de schrik van Sinaï hem. En voorwaarts ziet hij de hel gereed om hem te ontvangen. De hemel is als van vuur en de aarde staat in brand. Hij luistert en hoort de bazuin die oproept tot het gericht. Hij hoort het geratel van de strijdswagens wraak al dichterbij komen. Hij hoort met onuitsprekelijke zieleangst het vonnis in zijn binnenste hameren: “Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is” (Matth. 25:41). “Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben” (Rom. 5:12). Zij zijn ‘dood in de zonden en misdaden’. Geestelijk dood en voor de wet dood. Dood door de kracht van de zonde en dood door het vonnis

van de wet. Als een schaap naar de slachtbank worden zij door de gerechtsdienaars van de wraak onweerstaanbaar voortgedreven naar de groeve der vertering, naar de poel van vuur.

Maar is er dan geen genade? Is er geen middel om zalig te worden? Luister! Temidden van heel dit voorspel van toorn en verderf, klinkt nog een zachte stem, zeggende: "...zo is veel meer de genade Gods en de gave door de genade, die daar is van één Mens, Jezus Christus, overvloedig geweest over velen" (Rom. 5:15).

2. Het genadig herstel van de mens in de gunst van zijn door hem beledigde God.

Dit brengt ons tot onze tweede gedachte, namelijk het genadige herstel van de mens in de gunst van zijn door hem beledigde God. Ik weet niet hoe ik u dit heerlijke werk beter kan voorstellen dan door het hiernavolgende beeld.

Ik stel mij voor, dat ik bovenop de top van een van de hoogste bergen sta en van daaraf is het mij vergund om de gehele aarde te zien. Wat ik dan voor mij zie is een grote, wijd uitgestrekte dodenakker, een kerkhof, waarover de ontelbare menigte van Adams ongelukkige en ten dode gedoemde kinderen verspreid ligt. De grond zit vol gaten, de gapende spelonken van de dood, en over het hele schouwspel zweeft een dikke wolk van donkerheid. Geen licht van boven dringt door, geen straaltje zon- of maanlicht en zelfs het schijnsel van een kaars is nergens te zien. -Rondom de hele dodenakker staat een dikke muur, met gesloten poorten erin, zo groot en massief dat zij wel tienduizend keer sterker zijn dan al de koperen poorten die door mensen gemaakt worden. Al die Adamskinderen zijn, zonder mogelijkheid tot ontsnappen, opgesloten. De hand van Gods Wet sluit ze op, en de sterke grendels zijn zo stevig verankerd dat geen enkele geschapen kracht – zelfs niet uit de hemel – in staat is de poorten ook maar een kiertje te openen, al zouden zij er tot in alle eeuwigheid hun best voor doen.

Hoe hopeloos is de ellende van de mens, waartoe hij gedoemd is! In wat een onpeilbare diepten van ellende heeft de zonde de mensen gebracht, die daar neerzitten in diepe duisternis en in de schaduw van de dood. En bij de koperen poorten staat een niet te vermurwen wachter, met het opgeheven vlamvend zwaard van de onwrikbare Wet!

Maar zie, in de koelte van de dag komt iemand van de eeuwige heuvels in de verte naar beneden. Het is Genade! De stralende vorm van Genade, gezeten in de wagen van Goddelijke Beloften. Zij komt aangereden door de werelden van het heelal. Hier houdt Zij halt en Zij neemt de gevangenschap en de kerkhofsfeer van onze eens zo mooie wereld in zich op. Het beroert Haar hart wanneer Zij al die ellende aanschouwt en de wanhoopskreten hoort, die opstijgen van de vier windstreken van de hemel. Zij kon niet voorbij of verder gaan. Zij weent over het droevige schouwspel dat Zij ziet en Zij zegt: "O, dat Ik toch binnen kon komen! -Ik zou hun wonden verbinden, Ik zou hun smarten willen wegnemen en Ik zou hun zielen willen behouden!"

Een gezantschap van engelen, op hemels bevel op weg naar een andere wereld, bleef staan toen zij dit zagen, en de hemel vergaf hun oponthoud. Zij zagen Genade bij de poort staan en zij riepen: "Genade, kunt U niet naar binnen? Kunt U naar die wereld kijken en geen medelijden hebben? Kunt U medelijden hebben en niet verlossen?" En Genade antwoordde in tranen: "Ik kan het zien en Ik kan medelijden hebben, maar Ik kan ze niet verlossen." "Waarom gaat U niet naar binnen?", vroeg de hemelse legermacht. "Och", zei Genade, "de Wet houdt de poort voor Mij gesloten en Ik heb geen recht om de poort te openen en Ik kan het ook niet." En de Wet stond daar bij de poort en de engelen vroegen hem: "Waarom staat U Genade niet toe om binnen te gaan?" En hij antwoordde: "Niemand kan hier binnen gaan en leven", en de donder van zijn stem overstemde de jammerkreten van hen die binnen waren.

Toen hoorde ik Genade opnieuw uitroepen: "Is er dan geen toegang voor Mij tot dit dodenveld? Mag Ik deze spelonken van de dood niet bezoeken om, al zijn het er maar enkelen, deze kinderen van de vernietiging te doen verrijzen en ze weer in het licht van de dag te brengen? Doe open, Gerechtigheid, doe open! Schuif die ijzeren grendels opzij en laat Mij binnen dat Ik mag uitroepen de dag van de verlossing voor deze in het stof verzonken kinderen!"

Toen hoorde ik Gerechtigheid antwoorden:

"Genade, U houdt immers teveel van Gerechtigheid om deze poortdeuren met geweld open te breken, en zodoende toegang te verkrijgen door onwettig geweld. Ik kan de deur niet openen. Ik ben niet boos op deze

ongelukkigen. Ik heb geen behagen in hun dood of in het horen van hun geroep, terwijl zij daar ter neer liggen op de vuurhaard van het grote vuur, dat ontstoken is door de wraak van God, in een beneden het graf verzonken land. Maar zonder bloedstorting is er geen vergeving.”

Daarop spreidde Genade Haar vleugels uit, een schitterend schouwspel tegen het heldere licht van de morgen, als Zij met Haar schijnsel de bergen verlicht. En Genade hernam Haar vlucht tussen de gevallen werelden. Zij steeg weer op naar het midden van de hemel, maar Zij kon nauwelijks vooruitkomen omdat Zij de droevige aanblik van de dodenakker-wereld, die verschrikkelijke gevangenis, niet kon vergeten. Zij keerde terug naar de troon van Haar geboorte in de hemel der hemelen. Het was een heerlijke, verheven troon, niet bewogen en niet bezoedeld door de val van mensen en engelen. Zelfs daar kon Zij niet vergeten wat Zij had gezien en waarover Zij bitter geweest had en Zij woog de smartekreten van de droevige wereld af tegen de doem van de eeuwige Wet. -Zij kon de gevangenis en de dodenakker niet vergeten en opnieuw daalde Zij neer met een nog snellere en nog stralender vleugelslag en opnieuw stond Zij aan de poort en opnieuw werd haar de toegang ontzegd. En die Twee stonden daar bij de poort bijeen: Gerechtigheid en Genade. En terwijl Zij spraken liet Gerechtigheid Haar vlammeende zwaard zakken. En er was stilte in de hemel.

“Is er geen toegang, onder geen enkele voorwaarde?”, vroeg Zij. “Zeker wel”, sprak Gerechtigheid, “maar dat zijn voorwaarden waaraan geen schepsel kan voldoen. Ik eis een plaatsbekledende dood voor het eeuwige leven van hen die op de dodenakker liggen. Ik vraag goddelijk leven voor hun losprijs.” En terwijl Zij daar stonden te praten, ziedaar een derde Persoon kwam bij Hen, véél schoner dan enig menskind, stralend van een hemelse heerlijkheid. Hij wierp een blik op de dodenakker en Hij zei tegen Genade: “Ik accepteer de voorwaarden.” “Waar is de borgstelling?”, zei Gerechtigheid.

Wijzend op die stralende Vreemdeling, sprak Genade: “Hier is Mijn borgstelling. Ik vraag over vierduizend jaar de betaling terug op Golgotha. Om mensen vrij te kopen”, zo sprak Genade, “zal Gods Zoon in het vlees komen; het Lam zal geslacht worden voor het leven van deze dodenakker-wereld.”

De borgstelling werd geaccepteerd en Genade ging, steunend op Gerechtigheid, de dodenakker op. Zij sprak tot de gevangenen. Eeuwen gingen voorbij. En de inzameling van de eerstelingen op het veld van de verlossing begon. Weer gingen eeuwen voorbij en tenslotte sloeg de klok van de profetie haar laatste slag; de tijd van de vervulling. De garantie die aan patriarchen en profeten was doorgegeven, moest terugbetaald worden. Een lange rij van riten en ceremonieën, offeranden en genoegdoeningen hielden de herinnering aan die plechtige daad levendig.

Aan het einde van de vierduizend jaar, toen Daniëls zeventig weken waren voltooid, verschenen Gerechtigheid en Genade op de heuvel van Golgotha. Engelen en aartsengelen, cherubijnen en serafijnen, overheden en machten verlieten hun tronen en huizen van heerlijkheid en bogen zich neer over de strijd op aarde en in de hemelse gewesten. In uiterste verbazing en ademloze spanning keken zij neer op dit verheven schouwspel. Aan de voet van de heuvel Golgotha werd de Zoon van God tentoongesteld. “Zie, Ik kom”, zei Hij “in de rol des boeks, is van Mij geschreven” (Ps. 40:8). Hij verscheen buiten de poorten van Jeruzalem, gekroond met een doornenkroon en gevolgd door de wenende kerk. Zijn ure was gekomen en de krachten van de hel vielen Hem aan. Al de violen van Gods toorn en de donder van de eeuwige Wet gingen over Hem heen. Daar waren al de monsters uit de hel, geweldig groot, schrikaanjagend en meedogenloos. Sterke leeuwen, die met hun tanden knarsten om Hem te verscheuren. Een ontelbare legermacht van eenhorens stormden op Hem af om Hem te doorboren. En de stieren van Basan maakten een angstaanjagend kabaal. De draken uit de afgrond kwamen te voorschijn en grepen met hun klauwen naar Hem. Een muit-gespan van honden verkoos Hem tot prooi. Zij waren allen aan de voet van die heuvel Golgotha aanwezig.

En door deze dichte kring van monsters moest Hij heen. Als een weerloos Slachtoffer, als een lam ter slachting geleid. Hij nam het contract uit de hand van Gerechtigheid en terwijl Hij aan het kruis genageld werd, nagelde Hij het contract aan het kruis. En hoewel onzichtbaar voor de mens, vormden de helse heirlegers daar een kring omheen. De rotsen spleten, de zon trok zich terug van dit schouwspel toen Gerechtigheid rechterhand ophief naar de troon en uitriep: “Vuur van de hemel, daal neer en verteer deze Offerande!” Het vuur van de hemel, aangewakkerd door brandende toorn, beantwoordde deze uitroep met: “Ik kom, ik kom! en als ik dit Slachtoffer verteerd heb, zal Ik de aarde verschroeien.” In laaiende vlammen

kwam het vuur neer, verschroeiende en verslond. Het bloed van het Slachtoffer werd uitgestort en de machten van de hel juichten, omdat de menselijkheid van Immanuël de geest gaf. Het vuur bleef branden tot de negende ure van de dag. Maar toen het de goddelijkheid van de Zoon van God aantastte, werd het gedoofd. Gerechtigheid liet Zijn vreselijk zwaard vallen aan de voet van het kruis. En de Wet stemde in met de profeten dat de gerechtigheid is door het geloof in de Zoon van God, want allen hadden de stervende Verlosser uit horen roepen: "Het is volbracht!"

De wenende kerk hoorde het, en haar hoofd opheffend riep zij eveneens: "Het is volbracht!" De aanwezige engelen, naderbij zwevend hoorden het en in volle vlucht hun vleugels uitslaande, zongen zij: "Het is volbracht!" De machten van de duisternis hoorden het gejuich in het heelal en, ten dode toe verzwakt, haastten zij zich weg van het schouwspel. Hij heeft openlijk over hen getriomfeerd. De graven van de oude dodenakker zijn geopend en een leven verwekkende storm blies door het dal met de dorre doodsbeenderen. En een buitengewoon groot leger is reeds verzegeld door God Zelf en zij worden gerekend onder de levenden in Zion. Zo werd de prijs betaald en een eeuwige verlossing teweeg gebracht." Zo is de genade overvloedig geworden, die vrije gave komt tot allen.

Het evangelie is de gehele wereld doorgedaan, en verkondigt verlossing aan alle schepselen. "Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave. Niet uit de werken, opdat niemand roeme" (Ef.2:8-9). Door genade heeft Hij u bemind, verlost en gerechtvaardigd. Uit genade bent u geroepen, wedergeboren, verzoend en geheiligd. De zaligheid is uitsluitend uit genade. Het voornemen, de uitvoering en de volmaking zijn allen uit genade.

"Waar de zonde meerder geworden is, [daar] is de genade veel meer overvloedig geweest" (Rom. 5:20). "door de misdaad van één, zijn velen gestorven." Naarmate de mens zich vermenigvuldigde werd ook de ongerechtigheid overvloedig. De zondvloed overstroomde de wereld, maar kon echter de vreselijke smet niet wegwassen. Het vuur viel van de hemel, maar kon de vervloekte plaag niet uitbranden. De aarde opende zich, maar kon het monster 'zonde' niet verzwelgen. De wet donderde haar bedreiging vanuit de dikke duisternis van Sinaï, maar kon ondanks al haar verschrikkingen de kinderen van de ongehoorzaamheid niet weerhouden. De ongerechtigheid werd steeds overvloediger en vermenigvuldigde als het zand aan de oever van de zee. Zij nam toe en sloeg haar tenten op bij de heuvel Golgotha. Daar nagelde zij de Wetgever aan het hout. Maar door die strijd ontving de zonde haar dodelijke wond. Het Slachtoffer was de Overwinnaar. Hij viel, maar in Zijn val verpletterde Hij de vijand.

Hij stierf voor de zonde, maar de zonde en de dood werden aan Zijn kruis genageld. Waar de zonde overvloedig werd tot veroordeling, werd de genade veel meer overvloedig tot rechtvaardigmaking. Waar de zonde overvloedig werd tot verderf, is de genade veel meer overvloedig geworden tot reiniging. Waar de zonde overvloedig werd tot verharding, is de genade veel meer overvloedig geworden tot verbreking en onderwerping. Waar de zonde overvloedig werd om de mens steeds meer in beslag te nemen, is de genade veel meer overvloedig geworden om vrijheid te verkondigen aan de gebondenen. Waar de zonde overvloedig werd in het verbreken van de wet en het onteren van de Wetgever, is de genade veel meer overvloedig geworden om die breuk te helen en de schande uit te wissen. Waar de zonde overvloedig werd in het verteren van de ziel als met een onuitblusselijk vuur en met een knagende worm, is de genade veel meer overvloedig geworden in het uitdoven van dat vuur en het helen van de wonden. Genade is veel meer overvloedig geworden! Zij heeft haar troon gevestigd op de verdienste van het lijden van de Verlosser. Zij heeft de kroon opgezet en beslag gelegd op de gouden scepter. Zij heeft het rijk van de vorst van de duisternis beroofd, en de poorten van de grote begraafplaats wijd open geworpen. Door haar ellendige bevolking vaart nu een impuls van nieuw leven. Onsterfelijkheid wandelt nu langs de graven.

Deze overvloedige genade is uitgedrukt in de gave van Jezus Christus. Vanwege Zijn voorbede wordt ons verzoening en zaligheid geschonken. In Hem zijn gelovigen dood voor de zonde en levend voor God. Onze zonden werden aan Zijn kruis gedood en begraven in Zijn graf. Zijn opstanding heeft onze graven geopend en ons de zekerheid van onsterfelijkheid gegeven. "God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven"

(Rom. 5:8-10). “Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet” (Rom. 8:7).

Ere zij God voor de dood van Zijn Zoon, waardoor deze vijandschap gedood is, en verzoening tussen de weerspanning en de wet tot stand gekomen is! Dit was de onuitsprekelijke Gave Die ons behouden heeft van de ondergang, Die vurig bad in de storm en deze afwendde van het gebogen hoofd van de zondaar. Wanneer al Gods engelen hadden geprobeerd tussen deze twee tegenstrijdige zeeën in te gaan staan, zouden ze allen weggevaagd zijn naar de eeuwige ondergang. Het bloed van stieren en bokken die op de Joodse altaren geslacht werden, kon de zonden niet wegnemen en het geweten geen vrede schenken (Hebr. 10:4). Maar Christus, de gave van Goddelijke genade, het door God aangewezen Paaslam, is een offer van edeler naam en kostbaarder bloed dan alle offers van ‘stieren en bokken’. Hij droeg onze zonden en heeft onze smarten op Zich genomen. Hij verwierf voor ons de zegen van de eeuwige verlossing.

Hij onderging het geweld van de hevige storm. De golven van toorn gingen over Zijn hoofd. Maar Zijn offerande was een zoenoffer, dat de golven en de storm tot bedaren bracht. Dit offer maakte de wet groot, vervulde de wet, en verheerlijkte de Auteur van de wet. Dit zoenoffer redde de overtreder van de toorn. De Gerechtigheid heeft haar zwaard neergelegd aan de voet van het kruis. De vriendschappelijke verhouding tussen hemel en aarde is weer hersteld.

Treedt nader, o schuldige! kom en werp uw wapens van opstandigheid weg. Kom met uw slechte beginselen en verdorven daden. Kom met uw ongeloof en vijandschap, met uw trots. Leg deze alle af aan de voeten van de Verlosser! God is hier en Hij wacht om u genadig te zijn. Hij wil u ontvangen. Hij wil al uw zonden achter Zijn rug werpen, in de zee van eeuwige vergetelheid. Zij zullen niet meer tegen u gedacht worden. Door die hemelse “Onuitsprekelijke Gave”, door de niet genoeg te waarderen verzoening van Christus, door de vrije en oneindige genade van de Vader en de Zoon, overtuigen wij u. Ja, wij smeken u, wij vragen u met klem: “Laat u met God verzoenen” (2 Kor. 5:20).

Door het werk van de Heilige Geest in ons, verkrijgen wij persoonlijk deel aan het werk dat op Golgotha voor ons verricht is. Als onze zonden worden uitgedelgd, worden zij ook gekruisigd. Als wij in Christus verzoend zijn, weerstaan wij God niet langer. Dit is de vrucht van het geloof. “Met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid” (Rom. 10:10). Dat de Heere in ieder van ons dat zaligmakende beginsel moge werken!

Maar zij die in de goddelijke gunst hersteld zijn, kunnen wel eens neergedrukt en ontmoedigd zijn. Zij zijn door de zee geleid, en hebben aan de kust van de bevrijding hun lofzangen gezongen. Maar tussen hen en Kanaän is toch nog een huilende wildernis, een lange en vermoeiende pelgrimsreis. Vijandige volken, vurige slangen, gebrek aan voedsel, en ook de rivier de Jordaan. Vrees van binnen en strijd van buiten. Zij kunnen ontmoedigd raken en in verzoeking vallen. Zij kunnen tegen God murmureren en terug verlangen naar Egypte.

Maar vrees niet, o wormpje Jacobs! “...met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven” (Rom. 5:10). Zijn dood was de prijs voor onze verlossing. Zijn leven verzekert vrijheid voor de gelovige. Als Hij door Zijn dood u in de nacht door de Rode Zee geleid heeft, kan Hij door Zijn leven u op de dag door de Jordaan leiden.

Als Hij u door Zijn dood verlost van de slavernij in Egypte, kan Hij door Zijn leven u behouden van al de gevaren van de woestijn. Als Hij door Zijn dood Faraö, de voornaamste vijand overwonnen heeft, kan Hij door Zijn leven Sihon en Og, koningen van de Amorieten bedwingen. Wij worden behouden door Zijn leven. Wij zullen met Hem leven. Heb goed moed! Het werk is voltooid. Het rantsoen is betaald. Het koninkrijk der hemelen is geopend voor alle gelovigen. Heft uw hoofden opwaarts en verheugt u. Er is geen onbetaalde schuld, geen onoverwonnen duivel, geen vijand binnen in uw hart die niet een dodelijke wond ontvangen heeft! “Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus” (1 Kor. 15:57). Amen.